

socialdomstol sammensættes retten af 3 faste og 2 beskikkede medlemmer, og i den norske socialdomstol sammensættes retten normalt af 5 eller 3 medlemmer, ligeledes med overvægt af faste medlemmer. Ordningen er navnlig begrundet med de retssikkerhedsgarantier, der må findes i sidste klageinstans, idet man med et flertal af ikke-juridiske medlemmer må antages at kunne sikre retsstridige kendelser.

Sammensætningen ved behandlingen af den enkelte sag har været overvejet i socialministeriet ud fra foranstående betragtninger.

Det har således været overvejet at lade 3 faste og 2 læge medlemmer deltage i afgørelsen.

Imod en sådan ordning kan det anføres, at der ved behandlingen af den enkelte sag ville deltage et forholdsvis stort antal medlemmer, og at en sådan ordning ville kræve et ret stort antal faste dommere.

Man har derfor valgt at foreslå ordningen i lovforslaget § 6, hvorefter der deltager 2 faste og 2 beskikkede medlemmer ved behandlingen af den enkelte sag. Forslaget om at lade formandens stemme være afgørende i tilfælde af stemmelighed er indsat for at sikre, at der kan træffes en afgørelse, og forslaget må ses i sammenhæng med, at ankestyrelsen kommer ud for at træffe afgørelse i meget komplicerede sager, der kan have konsekvenser for hele det sociale område.

Der er ved forslaget taget hensyn såvel til socialreformkommissionens synspunkter som til den svenske og den norske ordning.

I tilslutning hertil bemærkes, at der i tilfælde af stemmelighed ved domsmandssager for landsretten (hvor der er 3 domsmænd og 3 juridiske dommere) ikke gælder en sådan ordning, idet man i stedet dommer i overensstemmelse med det for tiltalte gunstigste. Til gengæld er der her en mulighed for at anke til højesteret gennem 3. instansbevilling. Det findes ikke rimeligt at fastsætte tilsvarende regel for den sociale ankestyrelse, og det kan næppe accepteres at lade det for ansøgeren gunstigste resultat være afgørende, idet det ikke kan være rigtigt at drage paralleller mellem strafferetsplejen og sager vedrørende ret til ydelser inden for det sociale område. Hertil kommer at begrebet „det gunstigste resultat“ ikke er et entydigt begreb, idet der i den konkrete sag med

rette vil kunne anlægges forskellige vurderinger af, hvilken løsning der er den rigtige.

Forslaget om at lade retsformandens stemme være afgørende svarer til de gældende regler i nævningesager, hvor man ved spørgsmål om strafudmålinger lader retsformandens stemme være afgørende, hvis der er stemmelighed. Dette svarer også til ordningen ved de gældende sociale ankeorganer og landsskatteretten.

Det tilføjes, at der yderst sjældent har været afstemning i ankenævnet for invalideforsikringsretten og ulykkesforsikringsrådet, idet man som regel har formået at tale sig til rette om, hvilken afgørelse der skal træffes.

Spørgsmål 22:

Tænker man sig, at klageren skal have adgang til at give møde for ankestyrelsen?

Vil ministeren i bekræftende fald overveje at etablere adgang for klageren til at lade sig bistå af en beskikket bisidder?

Svar:

Socialministeriet har brevvekslet med justitsministeriet om spørgsmålet. Der henvises til vedlagte skrivelse fra justitsministeriet.

Socialministeriet skal bemærke følgende:
ad 1. Socialministeriet vil finde det rimeligt, at der i ankestyrelsens forretningsorden optages en bestemmelse om, at styrelsen kan indkalde klageren, eventuelt med eller ved en repræsentant, til at give møde for ankestyrelsen for at fremsætte sine synspunkter og afgive forklaring i sagen. Socialministeriet finder, at indkaldelse bør kunne ske på ankestyrelsens initiativ eller efter klagerens ønske, dersom styrelsen finder dette ønske rimeligt begrundet.

Ministeriet finder derimod ikke, at der bør gives klageren en egentlig ret til at komme i selve det besluttende møde, fordi ankestyrelsen ifølge sin opbygning ikke er en domstol med mulighed for gennem en procedure for parterne at redegøre for sine synspunkter. En sådan adgang vil meget let kunne bevirke, at sagernes behandling i ankestyrelsen forsinkes, og skønnes i øvrigt ikke nødvendig for at sikre en forsvarlig behandling af sagerne.

ad 2. Socialministeriet er enig i det anførte.

ad 3. Socialministeriet kan henholde sig til det af justitsministeriet udtalte.